

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/114/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4218204463
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4218204463.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: P. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. O., o zaplatenie 7.475,31 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 11. marca 2019 č. k. 8Csp/193/2018-55 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom zamietajúcom výroku, ako aj vo výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 7.475,31 eura, úrok v sume 155,85 eura, úrok z omeškania 5,79 eura, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 7.535,85 eura od 28. 08. 2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania vo výške 100%. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil článkami 6 a 8 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ako aj § 150 ods. 1, 2, § 149, § 151 ods. 1, 2, § 186 ods. 2 a § 215 ods. 1 CSP, ako aj ust. § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, § 517 ods. 2 a § 488 Občianskeho zákonníka.

1.1. Súd na právny vzťah založený uvedenou zmluvou o úvere aplikoval Občiansky zákonník, nakoľko predmetnú zmluvu považuje za spotrebiteľskú zmluvu v spojení s ustanovením § 52 Občianskeho zákonníka. Súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol záväzkovo-právny vzťah titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá zmluva podlieha režimu zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pretože bola uzavretá medzi veriteľom ako právnickou osobou, ktorá má v predmete svoje podnikateľskej činnosti poskytovanie pôžičiek a na druhej strane spotrebiteľom ako fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným spĺňa charakteristiku štandardných spotrebiteľských zmlúv, ktorých základnou črtou je, že sú pripravené pre spotrebiteľa vopred a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny pred ich uzavretím. Súčasťou zmluvy sú tiež obchodné podmienky, ktoré žalovaný ako dlžník ovplyvniť nemôže, sú pripravené vopred a pre veľký počet spotrebiteľov.

1.2. Súd mal za preukázané, že ku dňu 27. 08. 2018 bol úver pre porušenie povinností zo strany žalovaného zosplatnený. Žalovanú sumu vo výške 7.475,31 eura spolu s obchodným úrokom vo výške

155,85 eura, nezaplatených úrokov z omeškania 5,79 eura a úrokov z omeškania zo sumy 7.535,85 eura od 28. 08. 2018 do zaplataenia - v tejto časti mal súd žalobu za plne dôvodnú a v tejto časti jej vyhovel.

1.3. V časti uplatneného nároku na zaplataenie obchodného úroku vo výške 7,90% ročne z nezaplatenej istiny 7.535,85 eura od 28. 08. 2018 do 27. 08. 2018 (nejasné obdobie - späťne?) a z nezaplatenej istiny 7.445,67 eura od 28. 08. 2018 do zaplataenia súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Súd skonštatoval, že obchodný úrok bol súčasťou každej jednej splátky úveru, ktoré boli ku dňu 27. 08. 2018 predčasne zosplatené, teda priznanie žalobcom uplatneného zmluvného úroku je duplicitným národom. Súd poukázal i na to, že žalobca má nárok na zmluvný - obchodný úrok len do času účinkov vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (ktorej zmysel spočíva v predčasnóm zosplatení záväzku dlžníka z dôvodu porušovania zmluvných povinností dlžníkom). Vzhľadom aj na účel zmluvného úroku, ktorým je odplata za poskytnuté peňažné prostriedky, vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru poskytnutého na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, stratil žalobca právo uplatňovať si zmluvné úroky aj naďalej. Podľa názoru súdu dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov platia len do splatnosti dlhu a od splatnosti úveru je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj z úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. V danej veci žalobca pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a tým treba považovať celý dlh za splatný a nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. V tejto súvislosti súd poukázal i na ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa zmluvné dojednanie, ktoré by zaväzovalo žalovaného k plateniu zmluvných úrokov aj po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru odchyľovalo od zákona v neprospech spotrebiteľa, pretože by zhoršilo jeho postavenie. S poukazom na uvedené, súd žalobu v časti uplatneného zmluvného - obchodného úroku, ktorý žiadal žalobca, ako nedôvodnú zamietol. Zároveň súd poukázal aj na rozhodovaciu prax vyšších súdov (napr. KS v Nitre rozsudok sp. zn. 6Co/142/2018, 9Co/165/2018, 5Co/68/2018, 5Co/86/2018).

1.4. Prvoinštančný súd zamietol žalobu v časti úroku z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov 155,85 eura, keď mal za to, že tento nárok je v rozpore s dobrými mravmi, keď v danom prípade by išlo o dvojitú sankciu, ktorú žalobca ničím nezodôvodnil.

1.5. Podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

1.6. Podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

1.7. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, a keďže žalobca mal vo veci úspech, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd obsadený súdnym úradníkom samostatným uznesením v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcom výroku napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny a vyhovenia žaloby v celom rozsahu. Namietal, že rozhodnutie prvej inštancie v jeho zamietajúcom výroku vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď mal za to, že nárok na zaplataenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie po predčasnóm zosplatení. Poukázal na ust. § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka. V zmysle uvedených ustanovení podľa jeho názoru jednoznačne vyplýva, že po zosplatení úveru veriteľovi mu neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo na dohodnutý úrok od poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku tohto nároku, moment jeho zániku nestanovuje. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodovaciu prax súdov, konkrétne na rozsudok KS v Žiline č. k. 11Co/12/2017 zo dňa 31. 01. 2017, ďalej na rozsudok KS v Banskej Bystrici č. k. 43Co/23/2017-92 zo dňa 29. 11. 2017, ďalej na rozsudok KS v Nitre č. k. 8Co/193/2017-88 zo dňa 07. 12. 2017, rozsudok KS v Košiciach sp. zn. 5Co/297/2017 zo dňa 13. 02. 2018, rozsudok KS v Bratislave č. k. 8Co/138/2017-83 z 27. 03. 2018, rozsudok KS v Nitre sp. zn. 12Co/116/2017 z 19. 06. 2018, uznesenie KS v Nitre č. k., 7Co/326/2017-84 z 31. 05. 2018, ako aj na ďalšie rozhodnutia bližšie uvedené v podanom odvolaní. Žalobca tak poukazuje na podstatnú argumentáciu v odôvodnení uvádzaných

súdnych rozhodnutí, na ktoré odkazuje aj citáciami v texte svojho podania za účelom hospodárnosti konania, zníženia zaťaženia súdov, prehľadnosti podania s ohľadom na povinnosti súdov podľa § 82a ods. 1 zák. č. 757/2004 Z. z. neprikladá do prílohy rozhodnutia odvolacích súdov, na ktoré sa odvoláva v texte odvolania. Navrhovaná zmena ust. § 53 ods. 9 nikdy nebola legislatívne prijatá, ani žiadna iná zákonná novelizácia, ktorá by odopierala veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu. Fakt, že uvedený návrh nikdy nebol prijatý vo forme zákona len ďalej dokazuje, že zákonodarca nikdy predmetný nárok veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok po zosplatnení dlhu neobmedzil, čo jednoznačne potvrdzuje jeho dôvodnosť.

3. Žalovaný sa písomne k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie žalobcu, ktoré bolo podané oprávnenou osobou, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote, pričom odvolací súd bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku (II.), ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania (III.) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalobca na základe úverovej zmluvy zo dňa 08. 08. 2016 poskytol žalovanému úver vo výške 9.100 eur s počtom mesačných splátok 96 mesiacov, s dátumom konečnej splatnosti úveru 26. 08. 2024. Výška anuitnej splátky bola stanovená na sumu 128,79 eura mesačne, úroková sadzba bola stanovená fixne na 7,9%, RPMN 8,32%, priemerná RPMN na trhu 9,59% a celková čiastka úveru 12.363,84 eura. Výzvou zo dňa 27. 08. 2018 žalobca vyzval žalovaného po opakovaných predchádzajúcich výzvach pre porušenie ustanovení Zmluvy o úvere zo dňa 08. 08. 2016 č. 000000000332829 na úhradu sumy 7.817,49 eura s príslušenstvom bezodkladne, keďže úverová pohľadávka sa stala predčasne splatnou v celom rozsahu ku dňu 27. 08. 2018.

5.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 7.475,31 eura, úroky v sume 155,85 eura, úrok z omeškania vo výške 5,79 eura, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 7.535,85 eura od 28. 08. 2018 do zaplataenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu absencie odvolania nadobudol právoplatnosť.

Vo zvyšku súd prvej inštancie žalobu zamietol a predmetom odvolacieho konania sa stal tento zamietajúci výrok, ako aj súvisiaci výrok o náhrade trov konania.

6. Podstatným dôvodom podaného odvolania žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcom výroku bol jeho nesúhlas s názorom súdu prvej inštancie, že dohodnuté zmluvné úroky z úveru patria žalobcovi len do splatnosti dlhu. Súd prvej inštancie zaujal názor, že po splatnosti dlhu nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a povinnosť platiť dohodnuté úroky z úveru zaniká, pretože žalobca má právo na zaplataenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru.

7. Z obsahu spisu je nesporné, že žalobca pri uzatváraní zmluvy o úvere vystupoval ako veriteľ, t. j. osoba, ktorá konala v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, t. j. osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Je pritom nesporné, že predmetná zmluva o úvere má podobu štandardnej formulárovej zmluvy, ktorá je typická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a spotrebiteľ spravidla jej obsah nemení, pričom na ďalšie všeobecné podmienky odkazuje. Spotrebiteľská zmluva je teda akákoľvek súkromnoprávna zmluva s uvedenými znakmi a to bez ohľadu na to, či je upravená v Občianskom, Obchodnom zákonníku alebo inom osobitnom zákone. Podľa predchádzajúceho zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z., ako aj zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení a doplnení niektorých zákonov je spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme. S poukazom na uvedené aj predmetnú zmluvu o stavebnom - spotrebiteľskom úvere je potrebné považovať svojou povahou za zmluvu spotrebiteľskú. Aplikáciou zásady *lex specialis derogata lex generalis*, t. j. pokiaľ špeciálny predpis obsahuje odlišnú právnu úpravu, má prednosť pred všeobecným zákonom, je špeciálnou právnou úpravou v prejednávanej veci zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka,

upravujúce problematiku spotrebiteľského práva, ktorá má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je v tomto prípade Obchodný zákonník, a preto je nevyhnutné posudzovať predmetný právny vzťah medzi stranami sporu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Uvedené platí napriek tomu, že je nespochybniteľný názor žalobcu, že úver je tzv. absolútny obchod a že naň dopadá tretia časť Obchodného zákonníka. Zároveň vždy je potrebné mať na zreteli, že úverová zmluva vykazuje znaky spotrebiteľskej zmluvy, pričom v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa tu vyvstáva požiadavka, aby v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva bola aplikovaná právna úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku, a nie v Obchodnom zákonníku. Správnosť aplikácie občiansko-právnej úpravy, ktorá má zároveň spotrebiteľský charakter z ústavno-právneho hľadiska nespochybňuje ani Ústavný súd SR (uznesenie ÚS SR z 19. 06. 2013 sp. zn. I. ÚS 402/2013).

8. Pokiaľ žalobca tvrdí, že po zosplatnení dlhu má nárok na dojednaný úrok, odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na aplikačnú prax súdov, ktorá sa otázkou priznania úrokov za úver po splatnosti, a teda, či popri úroku z omeškania a iných sankciách, tieto žalobcovi patria, už zaoberala. Najvyšší súd SR vo veci 4Obo 143/1998 uviedol, že dohodnuté úroky z poskytovaných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu. Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. Takýto záver Najvyššieho súdu SR je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Uvedené rozhodnutie akceptoval i Ústavný súd SR vo veci sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18. 09. 2012. K záveru súdov, že: „...pokiaľ veriteľ pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, a nie úrokov z úveru“ ústavný súd nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, keď krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil rozdiel, resp. vzťah medzi úrokmi z úveru a úrokmi z omeškania, ako aj otázku, prečo zmluvný úrok patrí sťažovateľke iba do splatnosti dlhu.

9. Pokiaľ žalobca vyhlásil splatnosť zostatku úveru s príslušenstvom k 27. 08. 2018, týmto svojím jednostranným právnym úkonom zásadne zmenil pôvodne dohodnutý úverový vzťah a zmluvné úroky a úroky z omeškania sú síce obe príslušenstvom pohľadávky, ale majú odlišné funkcie, keďže zmluvné úroky sú odmenou (cenou) za užívanie istiny a úroky z omeškania predstavujú zákonom stanovenú sankciu za omeškanie s platením istiny, na rozdiel od zmluvných úrokov ich môže veriteľ požadovať, aj keď neboli dojednané. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na základnú charakteristiku úverového vzťahu, keď v dôsledku uzatvorenia zmluvy o úvere dochádza u veriteľa k stavu absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne v splátkach vracia, za čo mu prináleží zmluvne dojednaný úrok, ktorý predstavuje cenu peňazí, t. j. odplatu za to, že veriteľ počas trvania zmluvného vzťahu nemá istinu úveru v dispozícii a nemôže s ňou nakladať a produkovať zisk. Tento absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok dojednaný v zmluve, ktorý je splácaný spolu so splátkami úveru.

10. V prípade, ak dôjde k predčasnemu alebo k mimoriadnemu zosplatneniu úveru na základe jednostranného úkonu veriteľa, v dôsledku ktorého dôjde k zmene pôvodného úverového vzťahu, vznikne (tak, ako sa stalo aj v danej veci u žalobcu) nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru, to znamená, že veriteľ má právo získať okamžite celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, s ktorou môže disponovať. Tým teda stráca nárok veriteľa na úroky za požičané peňažné prostriedky od spotrebiteľa. Naproti tomu, v dôsledku tohto jednostranného právneho úkonu veriteľa, dlžník už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba, a teda užívať a splácať ich postupne v splátkach a vznikne mu povinnosť uhradiť celú požičanú sumu spolu s kapitalizovaným úrokom ku dňu zosplatnenia. Pokiaľ si dlžník nespĺní svoju povinnosť vrátiť požičané prostriedky, má veriteľ možnosť vymáhať si celú zosplatnenú pohľadávku (úver) a dlžník, ktorý nespĺní povinnosť vrátiť zosplatnenú pohľadávku, sa dostáva do omeškania a je povinný uhradiť veriteľovi aj úrok z omeškania. V opačnom prípade by nastal nespravodlivý a ústavne nekonformný stav pre spotrebiteľa, ktorý by bol vystavený sankciám vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej mal nárok na úroky zo zmluvy. Za takejto situácie by nastal stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by mal nárok na dohodnuté úroky, ako keby k zmene záväzku nedošlo.

Podľa názoru odvolacieho súdu, len do oprávnenej držby požičaných finančných prostriedkov, a teda do mimoriadneho zosplatnenia celého úveru v danej veci bolo možné požadovať úrok z úveru a po

zosplatnení pohľadávky má veriteľ (žalobca) právo iba na úrok z omeškania a nemá už nárok na zmluvne dojednaný úrok.

11. Odvolateľ v podanom odvolaní poukazuje na aktuálnu rozhodovaciu činnosť iných krajských súdov. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že v zmysle čl. 2 základných princípov, na ktorých je postavený CSP, je potrebné pod ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít rozumieť rozhodnutia Ústavného súdu SR, Najvyššieho súdu SR, ako i Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora EÚ. To znamená, že rozhodnutia všeobecných súdov do pojmu ustálená rozhodovacia prax nespádajú. Odvolací súd preto poukazuje na rozhodnutie NS SR R 59/98, v zmysle ktorého veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu, resp. do predčasnej splatnosti; následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť už len úroky z omeškania. Takýto záver vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 4 Obo 143/98.

Odvolací súd si je pritom vedomý, že súdna prax v otázke nároku na úroky z úveru za čas po jeho predčasnom zosplatnení nie je jednotná, o čom svedčia i žalobcom v odvolaní poukázané rozhodnutia krajských súdov, avšak v tejto otázke sa odvolací súd s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu prikláňa k opačnému názoru a dlhodobo vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva právny záver, že veriteľovi patria úroky z úveru len za čas do splatnosti dlhu (obdobný názor vyslovil aj KS v Trenčíne v rozhodnutí zo dňa 16. 08. 2018 sp. zn. 19Co/81/2018, či rozsudok KS v Žiline zo dňa 18. 11. 2014 sp. zn. 5Co/530/2014).

12. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom zamietajúcom výroku, ako aj súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

13. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, avšak mu žiadne trovy tohto konania nevznikli, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).